

Furios, ursul a băgat laba în scorbură, bâjbând după vulpe. Când nimerea scoarța copacului, vulpea striga că o doare. Când o prindea de coadă, vulpea râdea nepăsătoare.

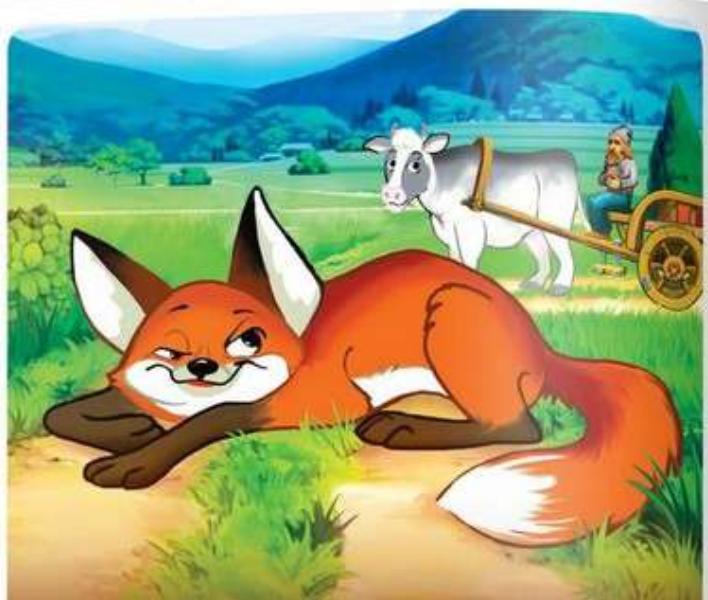
În zadar a încercat bietul urs să prindă vulpea! Obosit, într-un târziu a plecat necăjit înapoi la bârlogul lui. Iar de-atunci, nimeni n-a mai văzut vreun urs care să aibă coadă.

Ursul, care pe atunci avea și el o coadă stufoasă, a făcut intocmai. Dar în noaptea aceea s-a lăsat un ger cumplit, iar apa din baltă a înghețat, prințându-i pe nesimțite și coada. Ursului îi clănțâneau dintii de frig.

Dimineată, ursul a dat să-și tragă coada din apă.. „Cred că am prins o multime de pește!”, s-a bucurat el văzând că nu reușește. A tras din nou, cu mai multă putere, dar – văi! – coada i s-a rupt.

Trăia odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Într-o zi, flămândă, tocmai ieșise să caute de mâncare când a zărit apropiindu-se o căruță plină cu pește. Atunci i-a venit o idee: s-a lungit în drum și s-a prefăcut moartă.

Pescarul a oprit căruță.. „Ce haină frumoasă am să-i fac nevestei!” s-a gândit el bucuros. Apoi a luat vulpea, a aruncat-o în car și a pomit mai departe. În căruță, vulpea a început să arunce peștele pe jos.